

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt IX. De indicijs, ex quibus agnosci poterit, spiritualem personam hac noctis, purgationisque sensitiuæ via incedere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

tens eos Deus, aliquantulum iam cre-
uisse, ut roborentur magis, fasciasque abij-
ciant, à dulci eos vberè auellit, & ex
vlnis suis depositos, docet suis passibus in-
cedere: qua in re magnam ipsi experiun-
tur nouitatem, cum eis omnia in contra-
rium sint conuersa.

NOTA.
Quoniam
tempore so-
leat spiri-
tuales no-
ctæ sensus
ingreditur?

Quandã ad
inirandũ
hanc felicẽ
noctem re-
quiratur?

Res hæc omnibus hominibus, à sæcu-
li strepitu remotis, ut plurimum post spi-
ritualis vitæ initia citius, quam cæteris e-
uenire consuevit: cum magis sint ab oc-
casionibus, à proposito resiliendi liberi,
& quia etiam citius appetitus sæcularium
rerum reformant: hæc enim sunt illa,
quæ ad ingrediendam felicem hanc sen-
sus noctem requiruntur. Regulariter au-
tem non multum postquã cœperint, ela-
bitur temporis, quod istam sensus noctem
maior illorum pars intrat: communiter e-
nim ariditates istas pati eos videmus. De
hoc sensitiuæ purgationis modo, cum tam
communis sit, plurimas Sacrarum litera-
rum auctoritates adducere possemus, in
quibus, præsertim vero in Psalmis & Pro-
phetis, de eo creberrime agitur: quas ob
prolixitatem euitandam, præmittimus,
quanquam nonnullas ex illis post-
modum citaturi simus.

CAPVT IX.

De indiçijs, ex quibus agnosci poterit, spiritua-
lem personam hac nocte, purgationisque
sensitiuæ via incedere.

Aridita-
tes sensiti-
uæ partem
nõ semper
à sensitiua
nocte pro-
manant,
sed multis
alijs ex
causis.

Sed quoniam ariditates istæ sæpe non
à dicta nocte, appetitusque sensitiui
purgatione, procedere possent; sed vel à
peccatis seu imperfectionibus, tempore, vel
animi remissione, aut certè ab aliquo de-
prauato humore, seu corporis indisposi-
tione; quædam hoc loco assignabo indi-

cia, ex quibus dignoscatur, an huiusmodi
ariditas ex dicta purgatione oriatur: vel
certè ex aliquibus recensitorum vitiorum;
ad quem effectum tria reperio præcipua
indicia.

Primum est, si quemadmodum nullum
in rebus diuinis gustum consolationemque
reperit anima, ita etiam nec illam in ali-
qua creata re reperiat. Cum enim in no-
cte obscura ad hoc collocet Deus ani-
mam, ut exsiccat ac repurget appetitum
ipsius sensitiuum, nulla alia re linere illam
inescari, gustumque reperire, hinc proba-
biliter ariditatem ac amaritudinem istam,
non à peccatis imperfectionibusque; recen-
ter admissis prouenire cognoscitur. Si e-
nim hoc ita esset, aliqua in natura proni-
tas, vel cupiditas aliquid aliud, præter
res diuinæ degustandi perciperetur. Quo-
tiescunque enim in imperfectione aliqua
appetitui habentæ permittitur: illico pro-
pensus ad eam, siue parum, siue mul-
tum, secundum affectus, ac gustus quo illi
inhæsit mensuram, sentitur. Sed quia
istud tam supernarum, quam inferiorum
rerum fastidium, ex aliqua corporis in-
dispositione vel melancholico humore, qui
sæpè in nulla re permittit gustum conso-
lationemque reperire, nasci possit: secundum
indiciũ & proprietas necessaria est.

Secundum itaque indicium, seu proprie-
tas purgationis istius est; quod ordinariè
occupat ac erigit memoriam in Deum,
cum sollicitudine, & anxietate quadam
dolorosa, se Deo nequaquam inseruire,
sed potius quoniam suauitate illa in re-
bus diuinis destitutam se animaduertit,
retrocedere existimando. Hinc enim pa-
tet, ariditatem istam ac tridum, non
ab animi remissione temporeque proficisci:
hoc enim tempore proprium est, pa-
rum res diuinæ curare, nullamque in-
teriore de ijs sollicitudinem gerere.
Vnde

Vnde inter ariditatem & teporem, latum intercedit discrimen. Tepor enim multam animi remissionem & voluntatis languorem, nec non animum absque sollicitudine Deo inferuendi continet: quæ autem ariditas duntaxat purgatiua est, ordinariam secum sollicitudinem, cum anxietate afflictioneque (ut dixi) quod Deo non inferuiat trahit. Hæc autem purgatiua siccitas, quanquam aliquando admixtam habeat melancholiam, vel alium humorem (sicut interdum euenit) non propterea tamen, minus effectum suum purgatiuum appetitus, efficit: quandoquidem omni est gustu destitutus, & cogitationes suas in solo Deo occupatas habet: quando enim merus humor cor inficit, nil aliud præter displicentias, naturæque destructionem adfert, idque sine vllis Deo inferuendi desiderijs, quæ purgatiuam ariditatem comitantur; ob quam ariditatem purgatiuam, licet sensitiua portio sit vehementer collapsa, remissa, & ad operandum, ob modicum gustum ac consolationem quæ expetitur, debilis: spiritus nihilominus promptus est & robustus.

Causa porro ariditatis istius est, quia transfert & mutat Deus bona & vires sensus, ad spiritum, quorum bonorum cum virtus & sensus naturalis incapax sit, ieiunus, aridus, vacuusque remanet, sensitiua enim hominis portio, ad id, quod est purè spiritus inhabilis est & inepta: vnde gustato spiritu desipit caro, fitque ad operandum remissa: verum spiritus, qui tunc temporis cibo reficitur, fortis magisque quam antea, ne Deo desit, vigilans, ac sollicitus euadit. Qui ob mutationis huius nouitatem, non statim à principio suauitatem & delectationem spiritualem, sed ariditatem amaritudinesque experitur: cum enim interiorem palatum, suauitatibus istis sensibilibus habuerit assuetum;

adhuc ad eas mentis oculos versos habet. Et quia etiam nec spiritualem palatum repurgatum habet, nec ad tam delicatam voluptatem dispositum (donec successiue per istam aridam ac obscuram noctem adaptetur) nequit suauitatem spiritualeq; bonum percipere; sed ariditatem duntaxat & amaritudinem, deficiente iam ac subtracto eo, quod prius cum tanta facilitate degustabat. Isti enim, quos Deus per has deserti solitudines ducere incipit, similes filijs Israel sunt, quibus licet Deus in deserto cibum cælestem ad eò delicatū præbere cœpisset, ut (sicut ibi dicitur) in saporem quem quisque vellet, verteretur; nihilominus plus gustuum, saporumque, carnium, & caparum quibus antea in Egypto vescabantur, defectum sentiebant (eo quod haberent palatum illis assuetum ac ineseatum) quam delicatam Angelici cibi suauitatem: plorabantque & ad carnes inter cælestes cibos suspirabant. Recordamur

piscium quos comedebamus in Egypto gratis, in mentem nobis veniunt cucumeres, & pepones, porrique, & capo, & allia. Eouque enim appetitus nostri vilitas dilabitur, ut nos faciat nostras optate miserias; in commutabile verò celi bonum, fastidire. Verum quando (sicut diximus) ariditates istæ, à purgatiua appetitus sensibilis nocte oriuntur: quamuis ob causas, quas nuper adduximus, non percipiat spiritus suauitatem: fortitudinem tamen ac vigorem ad operandum propter substantiam, quam illi interioribus præbet, percipit, qui cibus est obscuræ ac sensui sicæ contemplationis exordium, quæ occulta est, & ipsimet qui illa potitur arcana: simulque ut plurimum, cum ista ariditate ac vacuitate, quæ in sensu efficit, confert animæ propensionem ac desiderium in solitudine ac quiete manendi, nihil particulare cogitare valendo, sed neque cogitare considerareque cu-

piendo.

B.
annis
Cruce

Opera
ystica
NVT
120

Exod. 16.
num. 14.
Sap. 16. n.
21.
Num. 11.
num. 5.

Summa
appetitus
humani
immortifi-
cati vili-
tas.

Contem-
plationis
obscura
initium.

piendo. Tunc verò, si illi, quibus ista eueniunt, seipso pacificare & tranquillare noscent, nihil omnino quæcumque interiorum ac exteriorum operationem, quæ ipsi industria discursuque suo efficere possent curando, & absque vlla sollicitudine seu studio aliquid illic præstandi manendo; sed sese à Deo duntaxat duci permittendo, necnon ipsius dona suscipiendo, cum interiori denique & amorosa attentione audiendo: confestim in otio illo, ac rerum omnium obliuione, refectionem illam interiorum delicatissimè experientur. Quæ ad hoc delicata est, ut si nimium desiderium, vel nimiam sollicitudinem ad illam sentiendam applicauerit anima, ut plurimum illam non sentiet: nam (sicut dixi) refectionis hæc, in maximo ipsius otio & vacatione, effectum suum in ea producit: est enim aëris instar, qui statim ac quis voluerit contrahere manum, illumque constringere, euanescit. Et ad hoc propositum illud quod Sponsa Sponso in Canticis dixit, intelligere possumus, nimirum, *Auerte oculos tuos à me, quia ipsi mi auolare fecerunt.* Taliter siquidem in hoc statu collocat Deus animam, tamque diuerso illam itinere ducit, ut si ipsa ex se habilitateque sua, seu aptitudine operari voluerit; præpediat potius diuinum quod in ea efficitur opus, quam adiuuet, quod antea longe contrario fiebat modo.

Huius rei ea est causa: quia iam in isto contemplationis statu, quando videlicet statum discursumque proficientium deserit, iam Deus est ille, qui in anima taliter operatur, ut potentias illius interiores ligare videatur, nullum intellectui falcimentum, aut voluntati succum, aut memoriæ discursum relinquendo. Id enim, quod tempore isto

potest ex se operari & præstare anima, ad nihil aliud deseruit, quam (sicut diximus) ad interiorem pacem turbandam, opusque quod in siccitate illa sensus in spiritu operatur Deus præpediendum. Quæ cum spiritalis sit, & delicata, opus etiam quietum, delicatum, pacificum, & ab omnibus istis prioribus gustibus seu consolationibus, quæ non mediocriter palpabiles erant, ac sensibiles, admodum alienum efficit: hæc enim est pax illa quam Deum loqui animæ dicit Dauid: *Quoniam loquetur pacem implebem suam: ut eam spiritualem reddat.* Atque hinc tertium nascitur indicium.

Tertium itaque indicium, per quod auditatem hanc purgationem esse sensus, intelligere possumus est; non posse iactatè meditari nec discutere, imaginationis sensu vtendo, vt eam sicuti solebat, moueat & excitet, licet quam maxime ex sua parte conetur. Cum enim in hoc statu incipiat se Deus communicare animæ, non iam per sensum, sicuti antea medio discursu notitias componente & diuidente faciebat; sed medio spiritu puco, in quo discursus successiuus non reperitur; simplicis contemplationis actu se illi communicando, quam inferioris partis nec interiores nec exteriores sensus attingunt, hinc est quod imaginatio & phantasia, nulli rei valeant inniti, nec aliquam considerationem auspicari, nec illam deinceps viuere.

Circa hoc tertium indicium animaduertendum est, istud potentiarum impedimentum & exiguam satisfactionem, nequaquam ab aliquo deprauato humore provenire: quando enim hinc nascitur, consumpto illo humore, qui nunquam in vno statu perseverat, confestim vel modica diligentia adhibita, potest iterum anima id, quod prius poterat, & potentia sua

Cant. 6. 4

his iterum reperiunt adminicula. Quod in appetitus purgatione secus accidit: statim enim ac illam ingredi incipit anima, impossibilitas potentis discurrendi crescit. Quamuis enim verum sit, purgationem hanc in aliquibus minime in suis principijs ita esse perpetuam, quin aliquando, quibusdam suis gustibus, recreationibusque sensibilibus perfruantur, (non enim ob eorum imbecillitatem expeditur eos vno, vt sic dicam ictu, seu impetu, ab vberibus diuelli) nihilominus maiores semper in purgatione ista progressus faciunt, sensitiuæque operationi, (si tamen ad vteriora progredi debeant) finem imponunt. Illi enim qui contemplationis via non incedunt, diuerso admodum modo sese habent; in quibus hæc ariditatum nox, non solet esse in sensu perpetua: quamuis enim aliquando eas patiantur, aliquando tamen nequaquam: & licet non valeant interdum discurrere, alijs tamen vicibus optime possunt, sicut solebant.

Ad hoc autem duntaxat à Deo in nocte hac homines isti collocantur, vt eos exerceat, humiliet, illorumque reformet appetitum, ne gulositati illecebrisque in rebus spiritualibus afflucant; non autem idcirco id facit vt eos ad viam spiritus, quæ est contemplatio ista, perducatur. Non enim omnes, qui ex inforti in via se spirituali exercent; ad contemplationem perfectam à Deo prouehuntur, cuius rei causam, ipse nouit. Hinc est, quod nunquam illorum hominum sensum à considerationum discursuumque vberibus omnino auellat: sed interdum duntaxat, & per interval- la, sicuti diximus.

CAPVT X.

De modo quem seruare status istius homines in hac nocte obscura debent.

Tempore itaque ariditatum noctis istius sensitiuæ, in qua facit Deus mutationem, de qua superius sumus locuti, educendo animam à via sensus, ad viam spiritus, hoc est, à meditatione ad contemplationem, in qua non potest iam operari, nec ex se potentis suis, de rebus diuinis, sicuti dictum est, discurrete; hoc inquam tempore, magnas spirituales viri patiuntur afflictiones, non tam propter siccitates, quas sustinent, quam propter metum, quo ne forte in via hac aberrauerint, tenentur; existimando se spiritualis sui boni iacturam fecisse, seque à Deo esse derelictos, quandoquidem nullum in rebus bonis fulcimentum, nullamque consolationem reperiunt. Tunc laborant, & conantur (sicut consueuerant) aliquo fulcire gustu potentias, easque alicui obiecto discursus alligare, arbitrando, nisi ita faciant, neque operationem suam sentiant, nihil se omnino agere. Quod tamen fit, non sine graui tædio, interiorique animæ renitentia, cui in quiete illa, ac otio manere libebat. Quod dum faciunt, diuerter de se ab vno, non proficiunt in altero, quia enim proprii spiritus operatione vtuntur, spiritum pacis & tranquillitatis, quem possidebant, amittunt. Quare similes sunt illi, qui opus iam perfectum deserit, vt iterum illud efficiat: vel ei, qui ab vrbe egressus, eam denuò intrat: vel denique illi, qui prædam venatione

D d 2 tione

B.
annis
CruceOpera
ystica
NVT
129

Observanda est causa huius doctrina.

Præcipua causa afflictionis animæ in hoc purgationis seu ariditatis statu constituta.